

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I É S S Z É P I R O D A L M I L A P.

Szerkesztőség: Kényes utca 175.

Kiadóhivatal:

Nagytemető-utca 519. házszám,

Nagy M. könyvnyomda.

Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön reggel.

Előfizetési ár:

Egész évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr.

Negyedévre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr

Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel

Egyes számok kaphatók a kiadóhivatalban

Felhívás a magyar közönséghez!

Az Iparosok Kiállítási Nagybizottsága az alább közölt felhívás közzétételére kért fel bennünket. E felhívásban a bizottság a magyar középosztályhoz fordul, hogy a nemzeti kiállítási verseny sikere érdekében legyen némi figyelemmel a jelesebb hazai iparosokra s rendeljen olyan ipari munkákat, melyeket készítője a kiállításra felküldvén, vele mű — és kézműiparunk magas színvonalát domborítsa ki. A felhívást olvasóink figyelmébe a legmelegebben ajánljuk.

Felhívás a magyar közönséghez! Ezredéves orsz. kiállításunk sikere érdekében kérjük a nemzet minden számottevő tényezőjének támogatását. E kiállítás nem egyszerű tárlatnak, látványosságnak van tervezve, mert a magyar nemzet ezer éves múltjának képezi beszámolóját s ez a beszámoló nem lehet másolata az ugynevezett mutatványos kiállításoknak, melyeknek egész sorozata követte egymást az utolsó évtizedben.

Kell hogy ez alkalommal kultúránknak méltó hely jelöltessek ki Európa művelődés történetében, kell, hogy bemutassák iparunkat művésztünket közgazdaságunkat a maga egész teljességben minden számottevő tényezőjével egyetemben, kell, hogy most megmutassuk Európa nemzeteinek, hogy az államalkotó magyar nemzet ereiben pezsgő egészséges vérkering.

A nemes versengés megindult országshoz. A vagyonos iparos a kiállításokra képes, ott lesz termelése és munkája javával, de ott lesz a kevésbé tehető jeles iparos is, mert a nemzeti munkának ő is lelkes tényezője és ámbár áldozatokat kell hoznia nem maradhat el, mert elmaradásával nem volna teljes, nem volna hűséges a magyar kultúra bemutatott képe.

És e helyen appellálnunk a magyar középosztályra a lelkes közönségre. Járuljon hozzá ő is a nemzeti verseny sikeréhez s hoz-

za meg áldozatát a nagy cél sikere érdekében.

Nem olyan áldozatokról van szó melyek a társadalmat nem illetik. Kérjük hogy szükségleteinek fedezésével a kiállítás előtti évben legyen némi figyelemmel a közel környezetében lakó jelesebb magyar iparosokra kérjük, hogy rendeljen olyan tárgyat a melyeket az illető iparos az alkalomhoz méltó figyelemmel készítsen el és a nemzeti kiállításra felküldvén, vele mű és kézműiparunk magas színvonalát kidomboríthassa.

Az áldozat valóban oly csekély, hogy minden hazafinak meg kellene hoznia. Egy-egy luxus-butordarab, egy műipari cikk, minden művelt család szalonjában elkél s kiállítás nélkül is kereslet tárgyát képezi — annál inkább hisszük hát most, mikor a legnemesebb ügy támogatásáról van szó hogy a magyar középosztály sietni fog megrendeléseivel a jeles, de kevésbé tehető iparosság segítségére s megmenteni őt attól, hogy ambíciójának tárgyát, munkája javát eset-

T Á R C Z A.

A ki nem tud gyűlölni.

Hazaérkezett. Azzal kezdte, hogy milyen esztelenség volt a gyermeket ilyen sokáig ébren tartani?

— Azt hittem örömet szerzek neked ha hosszú utadból megérkezve... és ha jól emlékszem magad is irtad...

— Igen, mikor még úgy gondoltam, hogy a kilencz órai vonattal jövök, nem pedig a tizenegy óraival. Még a cseléd is tudja, hogy a gyermekeknek ilyenkor már régen ágyban a helye. De hát mikor falaknak beszél az ember s ebben a házban mindenki a maga feje után vesz-tesz.

Az asszonyka szónéklül tette föl a teának való vizet. A borszesz kékes vibráló lángjai egy kicsit megkönnyítették szerencsére senki nem látta, mert a kredenz a hol foglalatoskodott az ebédlő szoba leghátsó részében meglehetősen homályban állott.

A gyerek fölzedelőzködött kezét csó-

kolt apjának s aludni ment. Felé se nézett az asszonykának. Így volt szoktatva.

Mikor idejött a két kicsi jószáguk így mutatták be — »az új mama«. S az új mamát nagyon megszerették, mert édes mostohájuk lett. Annnyira hogy a »régimamát« is elfeledték mellette.

— Ugy-e a régi mama elment?

— El.

— Az égbe?

— Az égbe.

— Most te vagy a mi új mamánk?

— Én.

— És szeretsz minket? És nem még el tülünk soha! Ugy-e még az égbe se?

Mi is szeretni fogunk téged nagyon. A papa mondta hogy úgy szeressünk, mint a régi mamát.

Öszecsókolta gyermekeit s szívében áldotta azt az embert a ki ilyenre biztatta őket. Fogadást tett egy gyönyörű fogadást, hogy az anyátlan árváknak anyjuk lesz, ha vére szerint mostoha is, de szíve szerint édes. És nem emlékszik, hogy még egyszer valaha oly boldog lett volna életében, mint akkor volt.

A nagy lángok hizelegve nyaldosták körül a forralót.

A mióta az egyik gyermek tüdőgyulladásban meghalt sok minden változott,

Isten lát a szívébe hogy úgy vigyázta, úgy ápulta, mint a magát. A karjai között halt meg és majd utána szakadt a szíve mikor sirba tették. És mégis miért hát ez a szörnyű vád? Miért kell neki szenvedni azóta többet, rosszabbat mint legutolsó cselédnek? Lealáztatást a háznép, a gyermek előtt, a kinek utoljára is anyja. Elszakították tőle azt is. »Nem szeretem, ha csókolja azt a gyermeket« — mondta egy párszor férje mikor együtt kapta őket. S olyankor megfogta a sirva fakadt gyermek kezét s elvitte magával a dolgozó szobájába az irodájába s ott tartotta fél napokig. Még verte is, ha sirt utána. Még tiltotta hogy kezét csókoljon neki, hogy úgy szólítsa »anyám« »Nincs anyád meghalt, ez nem a te anyád!« Szeretett volna ilyenkor kifutni a temetőbe, leborulni az első asszony sírjára és elpanaszolni mindent. Szemére vetni miért halt meg miért hagyta itt őt örök szenvedésre. Számon kérni tőle, porladozó édes anyai szívetől: hányszor dobbant meg fájdalomában ott a föld alatt? Mondják az anyai szív még a sirban is érez. Nem volt-e igaz szerető anyja az árváknak hú felesége az apjuknak? Igaz-e az a vád, mellyel férje illeti? Adjon neki elégtételt, feloldozást onnan a sírból. Könyörüljön rajta támad-

korosztálybeliek jönnek sor alá, kik 1-sorszámú a 200-ig terjedő sorszámokat húzták. Ápril 16-án szintén az elsőkorosztálybelieknek 201-től 358 sorszámig. Ápril 17-én az összes második korosztálybeliek. Ápril 18-án az összes harmadik korosztálybeliek és az idegenek.

— A városi képviselő testület a vályogvetésre vonatkozólag egy szabályrendeletet alkotott. E szabályrendeletben kívának jelölve azon helyek hol a vályogvetés megengedtetik, de arról nem történt gondoskodás, hogy a kijelölt helyen lehetséges is legyen a vályogvetés. Így például az egyik kijelölt helyen a cigányéri telepen nincs víz. A főszolgabíró e hiány pótlására hivta fel a községet.

— A vármegyei közuti adó kivétési munkái febr. hó 13-tól 28-ig terjedő 15 napra közszemlére lesznek kitéve. A kivételek ellen febr. 25-éig lehet felszólalással élni.

— Az előjáróság felmerül kihágási eretek folytán közhírré teszi hogy az 1874. VIII. tcz. 16 § értelmében 100 forintig terjedhető pénzbüntetés terhe alatt közforgalomban csak a méterrendszeren alapuló mértékék és súlyok használhatók. A rendőrség és a vásári felügyelettel megbízott előjárósági tagok ezen tilalom betartását a legszigorubbán fogják ellenőrizni.

— Hódmezővásárhely város tanácsának megbízásából Deák Mihály főmérnök és dr. Draskóczy Pál törv. hatósági biz. tag. f. hó f. hó 4-én tekintették meg szinkörünket melynek mintájára szándékoznak a vásárhelyiek szinkörüket felállítani.

— Mint értesültünk a gyomaiaiak nincsennek megelégedve a ministerium ama intézkedésével mely városukat a csabai járásbíró hatásköréből a szarvasi járásbíró hatásköré alá rendelte. Szarvassal sokkal kedvezőtlenebb az összeköttetés. min. Cs...á... L...b... g... őt éget menesztének a ministerhez, hogy rendelkezésük visszavonásra bírják.

— A bgyulai törvényszék vizsgálóbírója f. hó 8-án letartóztatta Cziffra Imrét, a bgyulai ügyészség vezetésével megbízott volt főügyész helyettesét. Cziffra ellen ugyanis ezelelt egy félesztendővel különféle panaszok merültek fel. Rabpénzek rendetlen kezelése, raboknak törvénytelen szabadlábra helyezés és más efféle dolgokkal való mulcok nagy pott vertek fel. Cziffra a letartóztatás ellen felebbezett, de a törvényszék helyben hagyta a vizsgáló bíró intézkedését Cziffra Imre különben az utóbbi időben a városban gyűvéskeget.

— Az iparoskör által rendezett bál tiszta jövedelme az iparoskör könyvtára javávéra fordított.

— Figyelmeztetjük az adózó polgárokat, hogy az állami adó első részlete csak jövő Csütörtökig fizethető be kamatmentesen.

— A »Szabad Szó« képes politikai napilap legújabb kedvezményei. A »Szabad Szó«, melyről talán már fölösleges elmondani, hogy a legjobb és a legolcsóbb magyar napilap, hetenkint »Koszoru« czimnel egy rendkívül gazdag és előkelő tartalmu, képpekkel díszített szépirodalmi hetilapot ad mellékletül. Továbbá »Kalapács« czimnel maró és csipős élezelektől duzzadó élezelepek

mely hetenkint talányt is közöl és a megfejtők között 52 Józsv sorsjegyet és 52 kötet szépirodalmi könyvet sorsol ki. Ezenkívül még a következő páratlan kedvezményekben részesíti előfizetőit: Azok az előfizetők a kik a »Szabad Szó«-ra az egész 1894 éven keresztül előfizetnek oly módon hogy az előfizetési összeget negyedévenként küldik be megkapják. 1. A »Magyar Történeli Album«-nak már megjelent kötetét nyomban a mint az első évnegyedi előfizetést beküldik. 2. A pünkösdkor megjelenő »Irók és művészek Albuma« és »Közigazgatási Album« közül azt a melyet maguk választanak. 3. A »Magyar Történeli Album«-nak karácsonykor megjelenő 2-ik kötetét. 4. A »Szabad Szó« 1895 évre szóló karácsonykor megjelenő nagy képes naptárát. Előfizetési ár: Egész évre Budapesten 10 frt, vidéken 12 frt. Fél évre Budapesten 5 frt vidéken 6 frt. Negyed évre Budapesten 2.50 kr, vidéken 3 frt. Az előfizetési pénzek a »Szabad Szó« kiadóhivatalhoz (Teréz-körút 41 szám alá) küldendők. Jegyzet: Nem előfizetőknek a díszes kötésű 50 pompás színes képet tartalmazó Magyar Történeli Albumok egyes, 150 oldalra terjedő kötetét kötetenkint 2 frt bolti árért megküldjük.

— Felhívtnak azok kik a f. évi hadmentességi díj bejelentése végett felhívást kaptak hogy e héten annyival inkább jelenkezzenek, mert a mulasztók bejelentési iveri hivataltól fognak kijelölni.

— Tűz. Tegnap este valahol a szentandrási tanyákon tűz volt. Lapunk zartáig bővebb értesülést nem nyertünk, de a tűz fényének iránya arra engedett következtetni hogy a Lederer-féle major égett le.

* CSARNOK. *

A tanítóképző-intézet.

(Folytatás.)

Szünetkor az osztály kiürült. A bentlakók fölmentek a konviktusba, a bejárók pedig a hosszú folyosón sétálgattak. A szünet mindössze harmincz perc volt, déltől félegyig. A leányok a félhomályban csoportosan vagy páronként sétáltak és most nyilatkozott meg legjobban minden vonzódás és barátság. Amelci Bazzó kiszökött az első évesek közül és Caterina Borrelli kezébe egy czédulát csempészett, melyre ez volt írva; »Ha nem szeretsz vagy megörülök vagy meghalok«. A szentek még mindig a természettudományi lezéken történeli skandalumról beszéltek nagy busan majd átérték a közlegő nagyheti ajtatosságokra Scapolatiello a hét fájdalom plébániáját dicsérté, Valente a San a-Maria della Rondanda mellett kardoskodott, Annina Casale pedig a Segítő Szűz templomát magasztalta. Izabella Diaz, a rut leány, egyedül járkált föl s alá és alig látva a homályban, egy Hol leszünk száz év múlva? című vallásos könyvecskét olvasgalt.

A szorgalmasak: Vetromile, Santanello Nobilane De Sanctis a négyzetgyökökről szóló lezket ismételtették, mert félkeltőtől háromig számvetés következett. A fölvilágosodottak szám szerint vagy hatan-heten éhesek voltak és egyesítve pénzbeli erőiket összeraktak tizenöt soldot és nagy kéréssel rávették Basát az iskolaszolgánét, hogy nyolcz soldon vegyen nekik kenyeret, haton turót, egy soldot pedig tartson meg magának a fáradságáért. Mig az eleségre vártak, Carolina Mazz, a melankolikus és cinikus teremlés, valami pikáns történetecskét beszélt el, minek hallatára a többiek nem tudtak hova lenni nevéttükben. Valamennyi leány föléllezett egy kicsit mert a szünet után egy óráig női kézi munka következett. A kézimunka-tanítói igen engedékeny asszonyság volt és sajnálva a harmadéveseket, kikről tudta, hogy agyon vannak halmozva tanulással megengette hogy az ó óráján irjanak, olvassanak rajzoljanak és beérte azzal is, ha a vizsgálatra egy-egy csinos munkát készítettek el.

Irodalom és művészet.

A »Regény-Szalón« 4-ik száma február hó 1-én pontosan megjelent és az előttünk fekvő példányban ismét oly bőseget találjuk a sebbnél szebb közreműnyeknek hogy feltétlen dicserettel kell a Zempleni P. Gyala által, kitűnő izléssel szerkesztett e folyóiratot elhalmozunk. Eredeti gondolat volt e folyóirat megindítása, de minél többször olvassuk el a boríték hátlapján par szóval kifejtett programját annál helyesebbnek kell tartanunk. — A »Regény Szalón« az idegen irodalom legjesebb termékeit »hazánk« nyelvére. Fősúlyt a regényekre fektet, de a mellett kitűnő novellákat, gyönyörű verseket, szindarabokat karczolatokat apróságokat is közöl minden füzetben. — Regényei modern regényirodalom legjavából valók. Az evangélistán mely már befejezése felé közeledik, Daudet Alphonzenak egyik leg-hatalmasabb alkotása. — A tékozló, s spanyol társadalmi életnek oly hű tükre, milyent csak nagy hírv szerzője: Pedro de Ajarcon tud élénk állítani. Szerелеmből Rodzieviéz Maria regénye egy nősziv megható tragédiája, mely minden leányt minden asszonyt lelke mélyéig fo meghatni. — A »Regény Szalón« nagy érdeme az is hogy oly írókat mutat be, kiktől még magyar nyelven még eddigé semmitsem olvastunk, e folyóirat hasábjain mutatkoznak be tehát. Ilyen író Juhani Aho, a finnnek legkivalóbb prozaistája, kinek a jelen számban közölt »Lakodalmunk napja« című karczolata a legmagasabb kritika előtt is dicsőséggel állja meg helyét. — A költészet ezuttal Hammerind Róbertnek, a nemrég elhunyt osztrák poéták három gyönyörű dalával van képviselve. A »Regény Szalón« a legszebb a legtartalmasabb és egyuttal legelegánsabb folyóirat, mely havonként kétszer pazar kiállításu borítékban jelenik meg negyedévi 2 frtért. — A kiadóhivatal (Budapesten, Népszínház-utca)

leg figyelmen kívül hagyja a kiállításokat csak futólag áttekintő közönség.

Főurainkat, főpapságunkat nagybirtokosainkat bár ne kellene külön felhívunk ez alkalomra. Nekik adatot meg első sorban, hogy Meczenásai legyenek a magyar iparnak s az ő bőkezű pártfogásuk tehetné lehetővé, hogy iparunkat bemutathassuk azon a magas színvonalon, a melyre a külföld műiparát is emelte a Meczenások támogatása.

Ma még hosszú idő van a kiállításig s ez a kérelem még korainak tetszhetik sokak előtt. De hogy meglesszük már most, annak különös oka hogy egyrészt iparosságunkat figyelmeztessük, hogy a nemes magyar társadalomban segítyt fog találni, — másrészt, hogy ideje legyen munkája versenyképességéről, jelességéről és jó izléséről meggyőzni azt a 'ár adá' melyről támogatást vár.

Szóval az iparosnak lesz ideje keresni a megrendelők tetszését s megrendelőnek van alkalmuk kiszemelni azt az iparost, akit támogatásra méltónak talál!

Mi bizunk a magyar iparban és a magyar társadalomban egyaránt.

E bizalommal vagyunk hazafias tisztelettel Budapest, 1894. január végén. Az »Iparosok kiállítási nagybizottsága» megbizásából: megyeri Krausz Lajos elnök, Thék Rendre alelnök, ifj. pákai Kölber Fülöp alelnök.

H I R E K.

— A képviselőtestület tegnap tartott közgyűlésén a regale ügyben felveendő 76,000 forint kölcsön 1½ % sterno díj iránti feltétel megváltoztatására nézve elhatározta a közgyűlés, hogy a törvényhatóságot felkéri arra, miszerint az, az eredeti ajánlatot hagyja jóvá, mintán a bank a sternótól elállani nem hajlandó. Ezután a számvizsgáló bizottságba bevezetett Kollár János és Melis Mátyás képviselő. A csendőrlaktanya továbbá 3 évre a régi feltételek mellett bérbe adni határozott. Golian Somának éjjeli munkálataiért 15 szavazattal 8 ellenében 100 frt jutalom adatott meg.

— A «szarvasi nőegylet» vigalmi bizottsága 1894 febr. 3-án megtartott bálja alkalmából szives köszönetét nyilvánítja a következő felülfizetőknek: Melt. Gróf Uiberacker Ottóné 10 frt, özv. Lusztig Sománé 5 frt, Haviar Dánielné 3 — Lusztig Miksa 3 frt, Perczel János 2 frt 50 kr. — özv. Dancs Lászlóné, Dr. Fuksz Ede, Haraszty Oszkár, Mérey Berta, Moeskónyi Józsefné, Oravec János, Réthy Sándor, özv. Szenes Elekné, Tájber Gusztávné, Wáldner Ignác 2—2 frt. — Bakay Dánielné, Bácskai Izidor Borgulya György, Dancs Béla, Demény János, Fischbein Ignác, Gläser Adolf, Golian István, Haviar Gyula, Horváth Poniczky Julia, Jantyk N., Kmetcz Mihály, Laurovics Jánosné, Mázor Elemér, Medveczky József, Dr. Mikolay István, Pollak Béla, özv. Poniczky Györgyné, Poniczky Máté, Sterbecz Gábor, Dr. Szemző Gyula, Szirmay L. Árpád, özv. Szlovák Jenőné 1—1 frt. — Répászky József és Szűcs István 50—50 kr. — Köszönetet mond továbbá a félszolgáló hölgyeknek s a táncz-

rendező uraknak, Berger Gyuláné asszonynak, Perczel János és Weber József urának sziveségükért, valamint a nagyüdvösközönségnek szives medjelenésért a minek köszönhető, hogy a mulatság 307 frt 37 kr. bevétel és 189 frt 4 kr. kiadás mellett 118 frt 33 kr. tiszta hasznót eredményezett az egylet humánus céljaira. — A vigalmi bizottság megbizásából Valentinyi Jenő, nőegyleti titkár.

— A szarvasi járásban 1873. évben született ösmeretlen állatás kötelesek a következők: Gaál Károly, Mányik Mihály Moskovits Lajos, Csuvas Máté, Harsányi László, Juhász János, Nagy Kele József Rostás József, Zónai István, Zónai Mihály és Nemes Lajos.

— Uj állatorvos. Szarvas város képviselőtestülete tegnap tartott közgyűlésén 2 pályázó közül egyhangulag Emmer Mór Hunyadmegyei bródi kerületi állatorvost választotta meg másod orvosnak.

— Elhaltak városunkban: Febr. 6-án Gerhát Mátyás 67 éves Pliesovszki Jánosné Szabó Zsófia 36 éves, Mravik Mihály 1 éves Nyemcsok Pál 62 éves Február 7-én Jelen Erzsébet 4 hetes, Huba András 4 éves Febr. 8-án Lehoczky János 5 hónapos. öz. Pribelszki Mihályné szül. Pivarsci Erzsébet 68 éves.

— A szarvasi ág. hitv. evan. egyházi özvegy-árva takarékmagtár pénztárnokává a fentartó társulat f. 4-én tartott gyűlésén Dankó Soma ev. tanító választotta meg egyhangulag. A kamat fizetésre tőkétörlesztésre vagy pedig kölcsön végett a felek ezután nevezett tanító urnál jelentkezhetnek.

— A sorozás városunkban mint azt már említettük april hó 14, 16, 17, 18 és 19-én fog megtartatni. A sorozás sorrendje a következő lesz: April. 14-én azon első

jon föl halottaiból, látogassa meg azt az embert, hogy ne kinozza tovább...

— Ide adhatná a teát! — hangzott az asztal mellől s az asszonyka összeszerezte. Soha így félni nem láttam asszonyt férjétől. Hamar leforralta a teát és föláldta. Ő maga pedig a hosszú ebédlő asztal másik végére ült, messze a férjétől. Horgolást vett elő és dolgozott.

Csend volt. A kanál csörgésén s a gáz sístergésén kívül egyéb nem hallatszott. Néha lopva oda tekintett, nem kellett-e valami megvan-e előgedve, izlik-e az étel? Egy kicsit rajta felejtette a szeméit; milyen szép ember, becsületes, komoly vonások... Istenem de boldog lehetne...

Sokszor már azon volt hogy odaszalag atfonja nyakat megkérdezi tőle, hogy miért de miért ilyen az életük? Az első asszony s a meghalt gyermek emlékére csakúszik, hogy ártatlanul szenved s hogy más sorsot érdemel...

Aztán egy-egy mozdulat, az arcznak egy pillanatnyi kifejezése, azok az emlékek, melyek férje sértő goromba modorát hozták az eszébe — elvették bátorságát. «Felkelne és lerázná magáról» — gondolta s majdnem igaza volt. Majd meg csak arra készült, hogy szerényen félénken megkérdezi tőle, volt-e Budapesten jártában a ro-

konoknál, hát szülei hogy vannak, nincs-e számára izenetük? Ezer és ezer kérdés, ami más házások között két havi hosszú távollét után a legelső lett volna. S a mi olyan természetes, hogy egy cseppet se lenne bűn, ha megkoczkáztatná. De még sem mert szólni, az az ember meg sohse fogja magától előhozni.

— Leszedjem az asztalt?

— Mire való a cseléd?

Akárhányszor meg, ha cselédet akart hívni, rámondult: »Kár minden semmiséget csengetni.» Nem, nem lehetett a kedvére tenni. Ha egyszer haragudott rá, ki nem álhatta, gyűlölte...

Mindig így fog tartani? Hisz ez nem élet. Nem fiatal-e, szép-e nincs-e joga a boldogsághoz, épen úgy, mint akárhánymás asszonynak? Mivel rosszabb ő azoknál? Mit vétett? Egyetlen embernek a szeszélye rögeszméje miatt oda legyen egy egész élet? Nincs igazság se földön, se égen, mely elválassa az embert a sorsától? Ha egyiknek szenvedése a másiknak nyügu — miért nem hagyják el egymást? De is út föl is ut! Ott vannak szülei visszamehet azokhoz, legalább békességben élne holta napjáig, nem folynék annyi köny... Nem, nem marad egy hétig se tovább. Holnap irholnapután csomagol, aztán megy az any-

jához. Ma még hallgat, de holnap minden megmond, a mi a szívében fekszik, a mit évek óta, szó nélkül, némán kellett lenyelni. Merészen daczosan szemébe vágja neki... Eláll a szemé-szája is annak az embernek...

S a horgolótű sebesen mozgott az ideges ujjak közt az asszonyka egészen neki pirult, arczáról lelétszott egész kedélyállapota s még a szavakat is kilehelte volna találui a fejnek egy-egy haragos elszánt mozdulatából mollyal fölhevéseit mintegy magában megerősítette.

— A férj az ujságok és levelek között turkált nyugodtan tépte le a címzalagokat, bontotta föl a papírlapedőket s beléjük temetkezett. Egyszer csak úgy véletlenségből, az ujság mögül megszólalt a nélkül hogy föltekintett volna:

— Igaz, a mamáék csókoltatják és tiszteltetik. Megvannak egészségesek. Jánoséknál is voltam, nagyon örül az állásának kis Medikéjük nehéz beteg volt, azt hitték belehal a fogzásba. De hála Istennek már túl van minden bajon. Csókoltatják ők is.

Az ujságból egyszer se pillantott fel s így nem is látta, vagy tán nem akarta látni, hogy valaki kibékülve, boldogan áhitattal halgatta, leste minden szavát...

Vojtkó Pál.

